

Stiftelse, hvori den foreligger, er den i Virkeligheden godkjendt af den Tiltalte. Jeg for mit Vedkommende vilde anse det for i høi Grad tvivlsomt, hvorvidt et Referat af en Stenograf i Virkeligheden kan siges at have noget Krav paa at komme i Betragtning lige over for den paagældende Protokolltilførsel. Dertil kommer endelig Spørgsmaalet om det kolossale Arbejde, der derigjennem paalægges Vedkommende, der senere skal behandle Sagen. Det er jo en velbekendt Sag, at Kriminalretten og at Dommerne paa Virkethingene omkring Njøbenhavn allerede nu ere overlæssede med Arbejde, men hvorledes de skulle forholde sig, og hvorledes de skulle klare sig, naar de skulle læse den Mendelighed af Passiar, som disse Referater ville indeholde, er mig ganske ufatteligt. Jeg skal for mit eget Vedkommende dertil sige, at som bekendt lader man for Høiesteret ingenlunde Forhørerne trykke i deres fulde Udstrækning, idet det anses for Aktors Pligt lige over for Høiesteret, for at spare den høie Rets Tid, at begrænse Forelæggelsen af Sagen for Retten til det, der synes at have nogen Betydning, det som man holder relevant. Men hvis man skulde ind paa at gjennemgaa disse Forhør, og i nogen væsentlig Grad dokumentere dem for Høiesteret, vilde det være fuldkommen umuligt for Høiesteret at bestride sin Opgave, saa maatte man ind paa en Deling af Høiesteret i forskellige Kamre. Det er allerede nu med megen Møje, at Høiesteret er i Stand til at klare sin Opgave at paafjende de Sager, der blive indstævnedes for den, men hvis man fik hele denne Opsvulmning af almindelige simple Justitsager, vilde det i Virkeligheden blive ganske umuligt, og hvis Meningen i Virkeligheden kun er den, at stable den ene Bunke af stenografiske Referater op paa Loftet efter den anden, synes Pengene at være meget daarligt anvendte. Jeg skal hertil endelig sige, at det forekommer mig at være lidt kuriøst, at man, naar Grundloven foreskriver, at man skal have Mündtlighed i Retspleien, saa nu gaar til at foreskrive en Skriftlighed, der i den Grad spulmer over alle Bredder, som den efter nærværende Lovforslag vilde komme til. Jeg burde maaste her, da Anten særlig er bleven rettet mod Kriminal- og Politiretten, tillade mig at udtale min Mening. Jeg har i en længere Narrække været Aktor og Defensor for Høiesteret, og jeg har jo som Følge deraf i et overordentlig stort Omfang procederet Domme, der bleve appellerede fra Kriminal- og Politiretten. Ikke alene ere disse Domme i et langt større Omfang end nogenjomhelst anden Domstols

Domme blevne stadfæstede i Høiesteret, men det er saa at sige noget Ukjendt, at der er kommen alvorlige Anker imod Sagens Behandling for Kriminalretten. Jeg har selv i et ganske enkelt Tilfælde fremsat en saadan Anke, det var i et Tilfælde, der angik en Student, et Tilfælde, hvor Høiesteret frifandt Paagældende, medens Kriminalretten havde dømt ham; men til Trods derfor fandt Høiesteret ingen Anledning til i nogen Maade at udtale nogen Misbilligelse af vedkommende Forhørsdommers Færd, og naar jeg skal tilstaa Sandheden, var den Paagældendes senere Optræden ved den Veilighed saa lidet tiltalende, at jeg i alt Fald ikke sølte min menneskelige Følelse videre anreben ved den Behandling, han havde lidt. Jeg skal bemærke, at jeg i sin Tid har haft en ganske overordentlig stor og betydelig Sag, som blev paakjendt ved en Høiesteretsdom af 12te Marts 1883, hvor en Person, der senere viste sig at lide af Forsølgelsesvanvid, havde reist en Række meget graverende Sigtelser mod saa at sige alle de Kriminal- og Politiretsassessorer, som der var. Sagen blev undersøgt overordentlig nøie, og det viste sig, at disse Sigtelser i Virkeligheden vare ganske uberettigede. Han blev selv sat under Tiltale for det, men Straffen blev ikke fuldbyrdet, da det viste sig, at Manden var affindig. Maaste jeg her leilighedsvis turde indstøde den Bemærkning, at jeg var i megen Berøring med den paagældende Mand, og at der ikke var de Mindste til Hinder for, at denne Mand kunde give meget fornuftige Forklaringer om en Mangfoldighed af Ting, og jeg tror derfor, at hvad den ærede Forslagsstiller berørte om, at en Mand, der viste sig at lide af fixe Sdeer, ikke skulde kunne afgive Forklaringer om, hvad der virkelig var passeret, ganske er i Strid med de virkelige Forhold. Jeg tror, at det vilde være Noget, der laa meget nær for den ærede Forslagsstiller, naar han endelig vil hjælpe paa Retspleien her i Njøbenhavn og Omegn, om han hjalp til at faae sømmelige Lokaler f. Ex. i Raadhuset. Naar Stabene kom bort, vilde ethvert Misbrug af Stabene ogsaa falde bort; det vilde ogsaa være sørlig ønskeligt, om han vilde medvirke til, at vi fik en ny Straffedommer paa Frederiksberg, hvor den nuværende, udmærket dygtige Virfedommer er ude af Stand til paa forsvarlig Maade at varetage sine Forpligtelser. Men jeg skal forøvrigt ikke komme videre ind paa at angive de Veie, som mulig maatte kunne føre til at afhjælpe Ulemperne. Jeg tror for Resten, at hvis man kunde enes om det Lovforslag, som nu er inde om Erstatning